

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: I.V.**, státní příslušnost Ukrajina, *zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. dubna 2013, čj. MV-125262-4/SO/sen-2012,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení .**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou datovanou dne 7. 5. 2013 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 16. 4. 2013, čj. MV-125262-4/SO/sen-2012 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“), ze dne 18. 9. 2012, čj. OAM-20325-3/TP-2012 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), o zastavení řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu na území České republiky.

Podmínky vstupu cizince na území ČR a vycestování cizince z území ČR jsou upraveny, podmínky pobytu cizince na území ČR jsou stanoveny a působnost Policie České republiky, Ministerstva vnitra a Ministerstva zahraničních věcí v této oblasti státní správy je

vymezena zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

Správní řízení bylo upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*s. ř. s.*“ nebo „*soudní řád správní*“).

[I] Žaloba, vyjádření žalované k žalobě

1. Žaloba

Žalobkyně konstatovala, že napadené rozhodnutí je v hrubém rozporu s právními předpisy a v řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, byla ignorována její základní procesní práva. Namítala, že správní orgán porušil § 2 odst. 1, 2 a 3, § 3, § 4 odst. 4, § 6, § 17 odst. 3, § 36 odst. 3, § 38 odst. 6, § 53 odst. 1 a § 68 odst. 2 a 3 správního řádu.

Žalobkyně zopakovala, že prostřednictvím svého právního zástupce podala proti usnesení prvoinstančního správního orgánu v zákonné lhůtě odvolání, přičemž na výzvu správního orgánu reagovala žádostí o prodloužení lhůty pro odstranění nedostatků podání. Předmětné řízení bylo řízením o žádosti žalobkyně, a bylo tak projevem dispoziční zásady disponovat s jeho předmětem. V tomto případě žalobkyně požádala o prodloužení lhůty k doplnění odvolání, přičemž ze spisového materiálu vyplývá, že o této žádosti nebylo prvoinstančním správním orgánem ani žalovaným nikterak rozhodnuto. Pokud správní orgán neshledal žádost o prodloužení lhůty k doplnění odvolání (resp. žádost o prodloužení lhůty) důvodnou, měl ve věci nemeritorně usnesením o této žádosti rozhodnout (patrně tak, že se žádosti o prodloužení lhůty nevyhovuje). To se ovšem nestalo. V opačném případě by žalobkyně mohla proti takovému usnesení brojit v rámci samostatného odvolacího řízení, to jí však nebylo umožněno.

Žalobkyně dále uvedla, že správní orgány obou stupňů při svém rozhodování vycházely toliko z vlastních evidencí, tj. z cizineckého informačního systému. Pouze na podkladech získaných z cizineckého informačního systému byla žádost žalobkyně shledána nedůvodnou a jako taková nebyla meritorně projednána. Takovým postupem byla žalobkyně nesporně stížena na svých právech, konkrétně na právu k nahlédnutí do spisového materiálu a případnému vyjádření dle § 36 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgán z důvodu nemeritorního projednání věci toto zřejmě nepovažoval za potřebné. Je ovšem odpovědností správního orgánu vydat rozhodnutí, které bude v souladu se zákonem a bude rovněž respektovat práva účastnice řízení (= žalobkyně). V tomto případě správní orgán při zastavení řízení tato práva nerespektoval. Žalobkyně shrnula, že cizinecký informační systém není nadán presumpcí správnosti, a to už vůbec ne v situaci, kdy se jedná o systém, do kterého data vkládá sám žalovaný. Žalobkyně neměla možnost do tohoto systému zasahovat. Zastavení řízení (tedy nemeritorní rozhodnutí) mělo za následek další četná pochybení správního orgánu, zejména to, že správní orgán zcela rezignoval na posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.

2. Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaný správní orgán se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 2. 7. 2013 a navrhoval ji zamítnout. Argumentačně vycházel z odůvodnění správních rozhodnutí obou stupňů.

[III] Skutkový základ věci

Žalobkyně měla v období od 21. 7. 2008 do 19. 7. 2010 povolen dlouhodobý pobyt na území ČR. Dne 14. 6. 2010 podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. O neprodloužení tohoto povolení bylo pravomocně rozhodnuto rozhodnutím ze dne 4. 6. 2010, čj. MV-8890-2/SO-2011. Dne 21. 8. 2012 byl žalobkyni udělen výjezdní příkaz s platností od 21. 8. 2012 do 19. 9. 2012. Žalobkyně podala dne 17. 9. 2012 mj. žádost o povolení k trvalému pobytu. Prvoinstanční správní orgán usnesením ze dne 18. 9. 2012, čj. OAM-20325-3/TP-2012, správní řízení ve věci žádosti zastavil s tím, že podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců se řízení usnesení zastaví, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn. Správní orgán konstatoval, že v případě žadatelky bylo zjištěno, že v době podání žádosti pobývala na území republiky na základě uděleného výjezdního příkazu s platností od 21. 8. 2012 do 19. 9. 2012. Bylo tak prokázáno, že nebyla oprávněna podat žádost ministerstvu na území České republiky.

Žalobkyně se proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolala podáním ze dne 2. 10. 2012, v němž pouze uvedla, že ho doplní do 15 dnů. Výzvou ze dne 4. 10. 2012 byla žalobkyně vyzvána k odstranění vad podání. Prvoinstanční správní orgán považoval patnáctidenní lhůtu k doplnění odvolání jako nepřiměřenou a žalobkyni poskytl lhůtu pětidenní. Žalobkyně reagovala podáním ze dne 9. 10. 2012, v němž uvedla pouze to, že žádá správní orgán, aby prodloužil lhůtu pro odstranění nedostatků podání (= odvolání), a to nejméně o pět dní od doručení rozhodnutí správního orgánu o prodloužení lhůty. Listinou ze dne 11. 10. 2012 prvoinstanční správní orgán vyrozuměl žalobkyni, že jí lhůta k odstranění vad podání prodloužena nebyla, protože dosud poskytnutá lhůta byla adekvátní.

Rozhodnutím ze dne 16. 4. 2013, čj. MV-125262-4/SO/sen-2012, bylo odvolání žalobkyně proti prvoinstančnímu rozhodnutí zamítnuto.

[III] Posouzení věci krajským soudem

Soud po provedeném jednání dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.

Žalobkyně uplatnila tři základní žalobní body, o kterých soud uvažil následovně.

V **prvé** žalobní námitce žalobkyně brojila proti nevydání rozhodnutí o neprodloužení lhůty k doplnění odvolání.

Soud je toho názoru, že správní orgány se stran této námitky nedopustily ničeho, co by mělo vliv na zákonnost vydaných rozhodnutí. Prvoinstanční rozhodnutí bylo zástupci žalobkyně ve správním řízení doručeno dne 19. 9. 2012. Odvolání žalobkyně proti prvoinstančnímu rozhodnutí je datováno dne 2. 10. 2012. Výzva k odstranění vad podání (viz výše skutkový základ věci) byla zástupci žalobkyně doručena dne 4. 10. 2012, vyrozumění o tom, že správní orgán již lhůtu pro odstranění vad (= doplnění odvolání) již neprodlouží, bylo zástupci doručeno dne 11. 10. 2012. Podle údajů ve správním spisu bylo odvolání (spolu se spisem) postoupeno žalovanému dne 12. 10. 2012. Žalovaný pak odvolání zamítl rozhodnutím ze dne 16. 4. 2012, které bylo zástupci žalobkyně doručeno téhož dne. Řečeno jinak, ode dne doručení prvoinstančního rozhodnutí (a tedy první možnosti seznámit se s jeho obsahem) do dne rozhodnutí odvolacího správního orgánu (= žalovaného) uplynulo téměř sedm měsíců. Žalobkyně během této doby zůstala vůči správním orgánům nečinná, neučinila žádné podání, v němž by vyjevila své argumenty zpochybňující závěry prvoinstančního správního orgánu. Byť správní orgán formálně nevydal rozhodnutí o žádosti o prodloužení lhůty k odstranění vad (žalobkyni pouze vyrozuměl), nelze takové konání považovat za mající vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalobkyně měla dostatek času své odvolání doplnit a realizovat tím své dispoziční právo. Neučinila tak a onu indolenci nelze přičítat k tíži správního orgánu.

Nedůvodná byla i **druhá** žalobní námitka. Rozhodující skutečností pro výrok spočívající v zastavení řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu byl výjezdní příkaz, který byl žalobkyni udělen s platností od 21. 8. 2012 do 19. 9. 2012. Prvoinstanční správní orgán konstatoval (a žalovaný se s tím ztotožnil), že podle § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 podává cizinec ministerstvu, pokud na území pobývá na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému pobytu nebo na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu; žádost podle § 68 odst. 5 je oprávněn podat též na zastupitelském úřadu. A protože žalobkyni nesvědčil žádný pobytový status předpokládaný § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, nebyla oprávněna k podání takové žádosti na území ČR. Ve smyslu § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců (= *Usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn*) bylo řízení zastaveno.

Žalobkyně namítala, že správní orgán vycházel pouze z údajů založených ve vlastním informačním systému. Jak ale správně poznamenal žalovaný ve vyjádření k žalobě, správní orgány obou stupňů měly k dispozici ověřenou kopii cestovního dokladu žalobkyně, v němž byl vylepen štítek prokazující udělení výjezdního příkazu. O tom žalobkyně nepochybně věděla (nečiní to sporným). Údaje v informačním systému žalovaného tak pouze dokumentovaly to, co bylo zřejmé z cestovního dokladu žalobkyně. Stejně tak se lze ztotožnit s tím, že cestovní doklad žalobkyně s výjezdním příkazem byl jediným podkladem pro rozhodnutí a žalobkyně o takovém podkladu věděla. Ani v tomto případě tak procesní práva žalobkyně garantovaná jí § 36 odst. 3 správního řádu nemohla být porušena s intenzitou mající za následek nezákonné rozhodnutí.

Třetí žalobní námitka byla rovněž nedůvodná. Správní orgány nerozhodovaly ve věci samé (tedy o tom, zda žalobkyni povolení udělí, či nikoliv), ale řízení bylo usnesením

zastaveno podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců. V takovém případě nebyl případný dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně okolností, kterou by bylo nutné posuzovat.

Soud neshledal, že by v případě žalobkyně došlo v rámci uplatněných žalobních bodů k porušení práv žalobkyně plynoucích jí z § 2 odst. 1, 2 a 3, § 3, § 4 odst. 4, § 6, § 17 odst. 3, § 36 odst. 3, § 38 odst. 6, § 53 odst. 1 a § 68 odst. 2 a 3 správního řádu. Správní orgány v řízení o žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu nepochybily, žaloba nebyla důvodná, a **soud ji proto ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.**

[IV] Náklady řízení

Stran náhrady nákladů řízení soud vycházel ze znění § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný se však práva na náhradu nákladů řízení vzdal, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková